

Σπύρος Μαρκέτος

Έφεραν οι χθεσινές εκλογές παλινόρθωση της δεξιάς ή απλώς ανακατάταξη δυνάμεων στο εσωτερικό της; Το δεύτερο, πιστεύω. Ο συνασπισμός που τώρα θα συσπειρωθεί γύρω από τη Νέα Δημοκρατία απλώς θα συνεχίσει σε πιο συντηρητικές αποχρώσεις τη φιλελεύθερη ακροδεξιά πολιτική που επί τέσσερα χρόνια αμείλικτα, ανενδοίαστα και ανερυθρίαστα εφάρμοσε ο Σύριζα συντρίβοντας τις κοινωνικές αντιστάσεις και σπιλώνοντας τ' όνομα και τις αξίες της αριστεράς.

Η ψήφος του λαού ήταν ψήφος τιμωρίας στους προδότες του λαού, της αριστεράς, του ΟΧΙ. Δεν ήταν ψήφος ενθουσιασμού για τη ΝΔ. Δεν έχουν αυτοί τίποτε να προτείνουν. Στις συγκεντρώσεις τους δεν προσέλκυσαν πλήθη. Το αναμενόμενο μάννα εξ ουρανού των επενδυτικών κεφαλαίων είναι φτηνό παραμύθι, γνωρίζουν και οι ίδιοι πως θα χρειάζονταν πολύ διαφορετικές οικονομικές συγκυρίες και γεωπολιτικές συνθήκες για να προσγειωνόταν στη χώρα μας. Φορολογικούς παραδείσους η Ευρώπη έχει ήδη αρκετούς. Το δήθεν δημόσιο χρέος, στην πραγματικότητα φτιαγμένο από τους ίδιους πολιτικούς που επανακάμπτουν τώρα στην κυβέρνηση, αιωρείται στο 182%. Δεύτερο παγκόσμια μετά της Ιαπωνίας και πρώτο παγκόσμια σε ξένο νόμισμα, γιατί για την Ελλάδα το ευρώ είναι ξένο νόμισμα. Κανένας καπιταλιστής δεν επενδύει σε οικονομίες με τέτοια βαρίδια. Ο εχθρός λαός έχει τσακιστεί, αλλά χωρίς τόνωση της εγχώριας ζήτησης η αγορά δεν ξανασηκώνεται, ιδίως σε συνθήκες διεθνούς ύφεσης.

Αυτή η καθαρόαιμη δεξιά δεν πρόκειται να βελτιώσει τίποτε. Δεν το μπορεί, δεν το θέλει, δεν την ενδιαφέρει, δεν θα βουλώσει ούτε μια λακκούβα επαρχιακού δρόμου. Το δημόσιο πρόσωπό της είναι γελοίο και σύντομα θα γίνει ξανά μισητό. Η ψήφος που πήρε ήταν ψήφος απόγνωσης, αν και σε μέρη όπως ο Βόλος, όπου εκλέξαν από

την πρώτη Κυριακή έναν ποινικό που υπόσχεται να πνίξει την πόλη στη διοξίνη, ήταν μάλλον ψήφος παραίτησης. Επωφελήθηκε επίσης από το ρεύμα που κερδίζει παγκόσμια η δεξιά, μολονότι είναι παραπάνω από ανούσιες οι υποσχέσεις της για δήθεν σωτηρία των νοικοκυραίων από το μεγάλο κεφάλαιο.

Σ' όλη την Ευρώπη οι συντηρητικοί, θυμίζοντας τον παλιό καλό Σύριζα, υπόσχονται αλλαγές χωρίς να σπάσουν αυγά. Υποχείρια του πλέγματος εξουσίας και συμμετοχοί της καπιταλιστικής μισανθρωπίας, χωρίς λύσεις για τα προβλήματα του συστήματος, απλώς εκτονώνουν την οργή των πολλών πάνω στους ακόμη πιο αδύναμους. Στις ΗΠΑ ο Τραμπ κατάφερε μέσα σε λίγα χρόνια να φέρει αναγέννηση του ριζοσπαστικού φεμινισμού και της λαϊκής αριστεράς.

Παρόμοια ο Μητσοτάκης, που στην πραγματικότητα αποφάσισε να μιμηθεί τον Μπολσονάρου, γιατί η γλώσσα του σώματος μιλά καθαρότερα από τα δήθεν ήπια λόγια του, θα διευκολύνει την αριστερή ανασύνταξη. Αυταπατώνται όσοι νομίζουν ότι θα κυβερνήσει επιδιώκοντας σταθεροποίηση ή συναίνεση. Πολιτικός που έχει επιλέξει την επιδεικτική φοροαποφυγή τρυπώνοντας την οικογενειακή του περιουσία σε υπεράκτιες εταιρείες δεν έχει άλλο πρόγραμμα πέρα από τον ωμό και αυτοκαταστροφικό φιλελευθερισμό. Ο ρεβανσισμός και ο κοινωνικός κανιβαλισμός, που θα εφαρμόσει μάλιστα χωρίς αριστερό προσωπείο, θα συναντήσουν τριβές και αντιστάσεις που δεν συνάντησε ποτέ ο Σύριζα. Ο Μπολσονάρου από τα Λιντλ μάλλον θα καταλήξει Γκουαϊντό.

Σημαντικό μήνυμα σ' αυτές τις εκλογές ήταν η πτώση της ναζιστικής συμμορίας, παρ' όλες τις τεράστιες προσπάθειες του Σύριζα να την στηρίξει ώστε να κόψει ψήφους από το αντίπαλο κόμμα εξουσίας. Η δεξαμενή του φασισμού αντέχει, αλλά ήταν πολύ πιο επικίνδυνοι οι εν λόγω. Άλλο πράγμα είναι μια αδίστακτη ναζιστική συμμορία με στρατιωτική οργάνωση και πειθαρχία, και άλλο τα ακροδεξιά συνουθυλεύματα. Τώρα θα πάρουν άνευ απροόπτου την κατιούσα, μέσα στον αλληλοσπαραγμό, γιατί δυναμική στα φασιστικά μορφώματα δίνουν κυρίως η ορμή και η εντύπωση της αναπότρεπτης ανόδου. Αλλά ποτέ δεν θα ξεχάσουμε ότι ο Σύριζα τους ξέπλυνε όπως μπορούσε, άφησε να στερεωθεί και να διευρυνθεί η δικτύωσή τους στην ΕΛΑΣ, και δεν ενίσχυσε καν την πολιτική αγωγή στη δίκη τους, αντίθετα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΚΚΕ.

Ευτυχώς ο Σύριζα θα συνεχίσει να κατεβαίνει τα σκαλιά προς το υπόγειο, όσο και αν πουλήσει ξανά αριστερά και αντίσταση. Την τελευταία τετραετία στηρίχτηκε

κυρίως σε ολιγαρχικά κέντρα εξουσίας, εγχώρια και ξένα, τα οποία βεβαίως πάντοτε τον έβλεπαν σαν μπάσταρδο και όχι σαν τον καθαρόαιμο κανακάρη τους. Δεν είχε ποτέ την κοινωνική γείωση της σοσιαλδημοκρατίας, και αποτελεί στρατηγική του ήττα ότι πρέπει ξανά ν' ανταγωνιστεί στο χώρο της δήθεν κεντροαριστεράς, αλλά στην πραγματικότητα φιλελεύθερης άκρας δεξιάς, το τέως ΠΑΣΟΚ.

Ο μάστορας της τακτικής, που νόμιζε ότι θα μπορούσε αιώνια να εξαπατά με υποσχέσεις και πουλώντας ψευτο-δικαιωματικό λόγο χωρίς ουσία, πλήρωσε τώρα τον εμπαιγμό του 2015. Φυσικά δεν θα χαθεί από το πολιτικό σκηνικό, αλλά το σχέδιο να ηγεμονεύσει ντύνοντας με αριστερή φορεσιά την απαλλοτριωτική συσσώρευση, δηλαδή την αρπαγή πόρων κι εξουσίας από τους πολλούς, φτωχούς και αδύναμους για χάρη των λίγων, πλούσιων και ισχυρών, απέτυχε. Θέλησε εξ αρχής να γίνει ένας Έλληνας Ομπάμα, που θα στερέωνε την κυριαρχία του μεγάλου κεφαλαίου αποκοιμίζοντας τα μεσοστρώματα με διακοσμητικές αλλαγές και τους φτωχούς μ' ελεημοσύνες και μεγάλα λόγια. Η έξοδος όμως από το αριστεροχώρι, μετά τη λεηλασία και το μαγάρισμα, αποδείχτηκε άλμα στο κενό.

Η κυβέρνηση Τσίπρα, αφού επί τέσσερα χρόνια εφάρμοσε μια φιλελεύθερη ακροδεξιά πολιτική, τώρα πετιέται στυμμένη στ' αζήτητα, εγκαταλείποντας σε τραγική θέση τους μεταλλαγμένους αριστερούς που την ακολούθησαν. Τους αριστερούς του ψέματος και της εθελοδουλίας, των ΜΑΤ και των κατασχέσεων, του φράχτη στον Έβρο και των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Που όπως και οι προηγούμενοι άφησαν ανενόχλητη την ολιγαρχία και μεθόδευσαν την κλιμάκωση της κοινωνικής ανισότητας. Ξεπούλησαν τα πάντα για μια αρπαχτή, και ο πολύς κόσμος ευτυχώς το πρόσεξε.

Ο πρωθυπουργός, αντί ν' ανακοινώσει μονάχος του εκλογές μόλις είδε την έκταση της ήττας, περίμενε να τις ζητήσει πρώτα ο αντίπαλος. Βρέθηκε σε πανικό όπως και ολόκληρος ο Σύριζα. Το έδαφος που έχασαν κάτω από τα πόδια τους δεν ήταν οι λαϊκοί αγώνες, τους οποίους με κάθε τρόπο σαμπόταραν και κατέστειλαν από το 2012 ως σήμερα, αλλά η εύνοια και η στήριξη του κεφαλαίου. Τα χειρότερα τα έχουμε ήδη δει. Η πραγματική ήττα της αριστεράς ήταν το 2012-5, όταν ο Σύριζα έσπασε την κινηματική ορμή και ωστόσο πήρε έπειτα τη λαϊκή ελπίδα για να την караβοτσακίσει μονάχος του, και μάλιστα ξαναψηφίστηκε και ανενόχλητος κυβέρνησε μετά την προδοσία.

Την τελευταία τετραετία η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απέδειξε καθημερινά και έμπρακτα, στην

κοινωνία και στους τόπους των αγώνων, πως αριστερά δεν σημαίνει απατεώνες. Θα συνεχίσουμε να το αποδεικνύουμε, αλλά το πλήγμα της προδοσίας ήταν τέτοιο που και πάλι θα χρειαστούν χρόνια για ν' ανακάμψουμε. Η διάλυση των αυταπατών και της πίστης στις εύκολες και μαγικές λύσεις μας ευνοεί, αλλά ας ξέρουμε πως έχουμε μπροστά μας έναν μαραθώνιο.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ξεκίνησε για να γίνει κάτι πολύ παραπάνω από εκλογικό μέτωπο. Δυστυχώς δέκα χρόνια μετά δεν κατορθώσαμε ούτε καν να κατέβουμε στις εκλογές ενιαία. Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτή η πορεία. Αν δεν θέσουμε άμεσα, αποφασιστικά και καθαρά ως στόχο πρώτης προτεραιότητας τη συγκρότηση ενός αγωνιστικού όσο και ρεαλιστικού αντικαπιταλιστικού και αντιιμπεριαλιστικού πόλου, θα βρεθούμε να τρωγόμαστε μεταξύ μας, χωρίς επίδικο και μέσα σ' ένα γκέτο δικής μας κατασκευής.

Δεν αρκεί ότι έχουμε δίκαια κερδίσει ευρύτερη αναγνώριση σε συνδικαλιστικούς χώρους και σε τοπικούς αγώνες. Αν θέλουμε να είμαστε πολιτική δύναμη πρέπει να συγκροτήσουμε πολιτική πρόταση και να την επικοινωνήσουμε στο λαό, στη δική του γλώσσα και κατεξοχήν στις κοινωνικές κατηγορίες και στους χώρους που μας ενδιαφέρουν. Χρειαζόμαστε σαφή στρατηγική και τακτική. Δεν έχουμε λόγο ύπαρξης ούτε σαν καρικατούρα του ΚΚΕ ούτε σαν εκτός χρόνου προσομοίωση του παλιού καλού Σύριζα. Πρέπει πρώτα πρώτα να βρούμε τρόπους για να συσπειρώσουμε τα κομμάτια της προλεταριοποιημένης νεολαίας που μέχρι τώρα νάρκωναν ο συριζαϊκός δικαιωματισμός, οι ΜΚΟ και η ελπίδα ενός δήθεν καλύτερου αύριο. Όλα αυτά οδήγησαν στον Μητσοτάκη, και το αποτέλεσμα ήταν εκ των προτέρων γνωστό και δηλωμένο.

Έχουμε μπροστά μας να επεξεργαστούμε ένα ρεαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα πολύ πιο ανεπτυγμένο από το σημερινό, κι επίσης να συναποφασίσουμε και να τηρήσουμε μια πολιτική συμφωνία πολύ πιο σφιχτή και σαφή από εκείνη πάνω στην οποία αρχικά στηθήκαμε, και η οποία αφορούσε άλλη πολιτική συγκυρία αν όχι άλλη ιστορική περίοδο. Κι έτσι και αλλιώς έπαψε να τηρείται. Για να επιβιώσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει οπωσδήποτε να εξασφαλίσει οργανωτική διάρθρωση και θεσμούς που θα της δίνουν ελευθερία δράσης και αυθύπαρκτο πρόσωπο. Δεν έχει νόημα μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ χωρίς συστράτευση, δημοκρατική συναπόφαση και κεντρικό συντονισμό των παρεμβάσεων. Μακάρι να μην είναι πολύ αργά για όλα αυτά. Αλλά δεν αρκούν. Επιπλέον πρέπει με καθαρό νου να επιλέξουμε συγκεκριμένους χώρους όπου έχουμε ήδη δυνάμεις και τακτικούς αγώνες που μπορούν να κερδηθούν, και να

συγκεντρώσουμε τις δυνάμεις μας σ' αυτούς.

Στους ερχόμενους μήνες θα πρέπει να δείξουμε στον κόσμο, πολύ πέρα από το δικό μας χώρο, πώς και πού μπορούν να οργανωθούν οι αντιστάσεις. Και κυρίως να κρατήσουμε μακριά κάποιους προδότες που τώρα θα ξαναπάθουν ...αριστερά. Γιατί αρκετοί θα το επιχειρήσουν μέσα στο σώσων εαυτόν σωθήτω του Σύριζα. Ας θυμόμαστε πως, ό,τι και αν λένε τώρα, επιστροφή τους στην αριστερά κατόπιν εορτής δεν γίνεται. Πόσω μάλλον στην αντικαπιταλιστική. Κάθε ξέπλυμά τους απλώς θα λερώσει εμάς. Ας μην τους αφήσουμε να μας ξαναχρησιμοποιήσουν. Ας φτιάξουν τώρα τη δική τους ψευτοαριστερά, οικόσιτη του κεφαλαίου, ώστε να εξασφαλίσει μεροκάματο σε μερικούς. Αν μπορούν ας φτιάξουν ένα δεύτερο ΚΙΝΑΛ.

Ανασύνταξη σημαίνει συμφωνούμε σωστές νέες βάσεις. Απαραίτητη αφετηρία η αυτοκριτική, πάντοτε μ' επίγνωση του στρατηγικού στόχου. Σ' αυτές τις εκλογές επιβεβαιώθηκε η ρευστότητα των πολιτικών στάσεων. Η αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική αριστερά έχει ήδη μια κρίσιμη μάζα κι επίσης κάθε δυνατότητα ν' αποκτήσει κοινωνική γείωση στο προσεχές μέλλον. Μέσα στην οικονομική και γεωπολιτική κρίση, που θα ενταθούν, πολύς κόσμος θα αισθανθεί την ανάγκη της. Αλλά για ν' αφορούμε οποιονδήποτε άλλον πέρα από την παρέα μας θα πρέπει να έχουμε ανεπτυγμένο πολιτικό όραμα, σαφή στρατηγική και τακτική, και να γίνουμε φάρος εμπιστοσύνης κι ελπίδας όχι μόνο μ' αυτά, αλλά και με την καθημερινή μας πράξη. Πρέπει να δείξουμε ότι εννοούμε πραγματικά το 'Κανένας μόνος του μέσα στην κρίση'. Αλλιώς δεν έχουμε λόγο ύπαρξης.

Η δεξιά ξαναέγινε δεξιά. Η αριστερά μπορεί και πρέπει να ξαναγίνει αριστερά. Ας κάνουμε κι εμείς λοιπόν αυτό που μας αναλογεί εδώ και τώρα.

(*από το fb)